

конкурентоспроможна економіка, ефективна держава» розвиток фармацевтичної індустрії визнається одним з важливих чинників забезпечення національної безпеки держави, однією з основних запорук успішного реформування систем медичного обслуговування. У даному контексті певною проблемою, відповідно до постанови Верховної Ради України від 06.10.2011 р. № 3901-VI, є те, що станом на 01.01.2011 р. в Україні було сертифіковано в порядку наказу Міністерства охорони здоров'я України від 22.11.2002 р. № 391 21 дільницю 15 із 149 вітчизняних фармацевтичних підприємств, на яких виробляється 361 найменування вітчизняних ліків.

Отже, господарсько-правова характеристика замовників у сфері охорони здоров'я дозволяє визначити потреби замовників, оцінити їх присутність на ринку, виявити залежність між предметом закупівель замовника та виробленою ним продукцією (наданими послугами), сформулювати алгоритм оптимальної взаємодії між суб'єктами господарювання, на підставі чого, наприклад, можливе формування моделі інноваційного розвитку, узгодження засобів державного регулювання.

Література

1. Про здійснення державних закупівель: Закон України від 01.06.2010 р. № 2289-VI // Офіційний вісник України. – 2002. – № 46. – Ст. 21.
2. Задихайло Д. В. Кодифікація інноваційного законодавства: окремі концептуально-правові підходи / Д. В. Задихайло // Вісник академії правових наук України. – 2010. – № 4(3). – 177 с.
3. Хозяйственное право Украины: учебник / под ред. А. С. Васильева, О. П. Подцерковного. – 3-е изд., перераб. и доп. – Х.: ООО «Одиссей». – 2008. – 488 с.

УДК 346.2:347.7 (043.2)

Віницька Н. Б., студентка,
Інститут заочного та дистанційного навчання,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Козирєва В. П., к.ю.н., доцент

САНАЦІЯ ДО ПОРУШЕННЯ СПРАВИ ПРО БАНКРУТСТВО

Одним із ефективних заходів щодо запобігання банкрутству боржника є його санація до порушення справи про банкрутство. Під санацією боржника до порушення справи про банкрутство розуміють систему заходів щодо відновлення платоспроможності боржника, які може здійснювати засновник (учасник, акціонер) боржника, власник майна (орган, уповноважений управляти майном) боржника, кредитор боржника, інші особи, з метою запобігання банкрутству боржника шляхом вжиття організаційно-господарських, управлінських, інвестиційних, технічних, фінансово-економічних, правових заходів відповідно до законодавства до порушення провадження у справі про банкрутство.

Так, наприклад, за ст. 106 ЦК України злиття, приєднання, поділ та перетворення юридичної особи здійснюються за рішенням його учасників або органу юридичної особи, уповноваженого на це установчими документами, а у випадках, передбачених законом, за рішенням суду або відповідних органів державної влади. Також законом може бути передбачено одержання згоди відповідних органів державної влади на припинення юридичної особи шляхом злиття або приєднання [1].

У разі злиття суб'єктів господарювання усі майнові права та обов'язки кожного з них переходять до суб'єкта господарювання, що утворений внаслідок злиття. У разі приєднання одного або кількох суб'єктів господарювання до іншого суб'єкта господарювання до цього останнього переходять усі майнові права та обов'язки приєднаних суб'єктів господарювання.

У разі поділу суб'єкта господарювання усі його майнові права і обов'язки переходять за роздільним актом (балансом) у відповідних частках до кожного з нових суб'єктів господарювання, що утворені внаслідок цього поділу.

При перетворенні одного суб'єкта господарювання в інший до новоутвореного суб'єкта господарювання переходять усі майнові права і обов'язки попереднього суб'єкта господарювання.

У разі виділення одного або кількох нових суб'єктів господарювання до кожного з них переходять за роздільним актом (балансом) у відповідних частках майнові права і обов'язки реорганізованого суб'єкта (ст. 59 ГК України) [2].

Законодавець у ч. 3 ст. 29 Закону України «Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом» під реструктуризацією підприємства розуміє здійснення організаційно-господарських, фінансово-економічних, правових, технічних заходів, спрямованих на реорганізацію підприємства, зокрема шляхом його поділу з переходом боргових зобов'язань до юридичної особи, що не підлягає санації, на зміну форми власності, управління, організаційно-правової форми, що сприятиме фінансовому оздоровленню підприємства, підвищенню ефективності виробництва, збільшенню обсягів випуску конкурентоспроможної продукції та повному або частковому задоволенню вимог кредиторів [3].

Отже, одним із заходів санації до порушення справи про банкрутство може бути порядок припинення юридичної особи шляхом злиття, приєднання, поділу та перетворення на підставі ст. 107 ЦК України. Проте в ч. 1 ст. 59 ГК України зазначено, що припинення діяльності суб'єкта господарювання здійснюється шляхом його реорганізації або ліквідації – за рішенням власника (власників) чи уповноважених ним органів, за рішенням інших осіб – засновників суб'єкта господарювання чи їх правонаступників, а у випадках, передбачених законами, – за рішенням суду. Наприклад, постановою Вищого господарського суду України від 15.12. 2010 р. № 8/27

зазначено, що господарський суд припиняє провадження у справі про банкрутство, якщо ліквідація юридичної особи мала місце до порушення справи про її банкрутство. Як свідчить витяг з Єдиного державного реєстру, боржник знаходився в стані припинення, а згідно з повідомленням Управління державної реєстрації Львівської міської ради від 09.06.2010 р. №2-6600/03/01-1251 (а.с.34) державну реєстрацію припинення боржника було проведено лише 02.06.2010 р., тобто вже після порушення провадження у даній справі про банкрутство. Таким чином, державна реєстрація припинення боржника вже після порушення провадження у справі про його банкрутство була здійснена безпідставно, на порушення накладеної судом заборони та норм чинного законодавства.

Отже, у справі про банкрутство суд, встановивши факт незаконної ліквідації боржника, має ухвалити рішення про скасування державної реєстрації припинення юридичної особи – боржника відповідно до ст. 41 Закону України «Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців» [4].

Література

1. Цивільний кодекс України від 16.01.2003 р. № 435-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 40–44. – Ст. 356.
2. Господарський кодекс України від 16.01.2003 р. № 436-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 18. – № 19–20. – № 21–22. – Ст. 144.
3. Про відновлення платоспроможності боржника або визнання його банкрутом: Закон України від 22.12.2011 р. Із змінами і доповненнями // Відомості Верховної Ради України. – 2012. – № 32–33. – Ст. 413.
4. Про державну реєстрацію юридичних осіб та фізичних осіб – підприємців: Закон України від 15.05.2003 р. № 755-IV // Відомості Верховної Ради України. – 2003. – № 31–32. – Ст. 263.

УДК 346.1:347.724 (043.2)

Вінніченко В. В., студентка,
Юридичний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ
Науковий керівник: Гелич А. О., к.ю.н., доцент

СТАТУТНИЙ КАПІТАЛ: ЗНАЧЕННЯ ТА ПОРЯДОК ФОРМУВАННЯ В ТОВАРИСТВАХ З ОБМЕЖЕНОЮ ВІДПОВІДАЛЬНІСТЮ

Товариства з обмеженою відповідальністю у своєму розвитку пройшли тривалий еволюційний шлях. Це стосується й такої їх важливої характеристики, як статутний капітал. Майже протягом 2-х століть ця правова конструкція поступово ускладнювалася, і лише в середині ХІХ ст. статутний капітал набув тих рис, які характеризують його в сучасному розумінні.

З метою більш повного й правильного розуміння сутності та правової природи статутного капіталу, необхідно розкрити особливості його